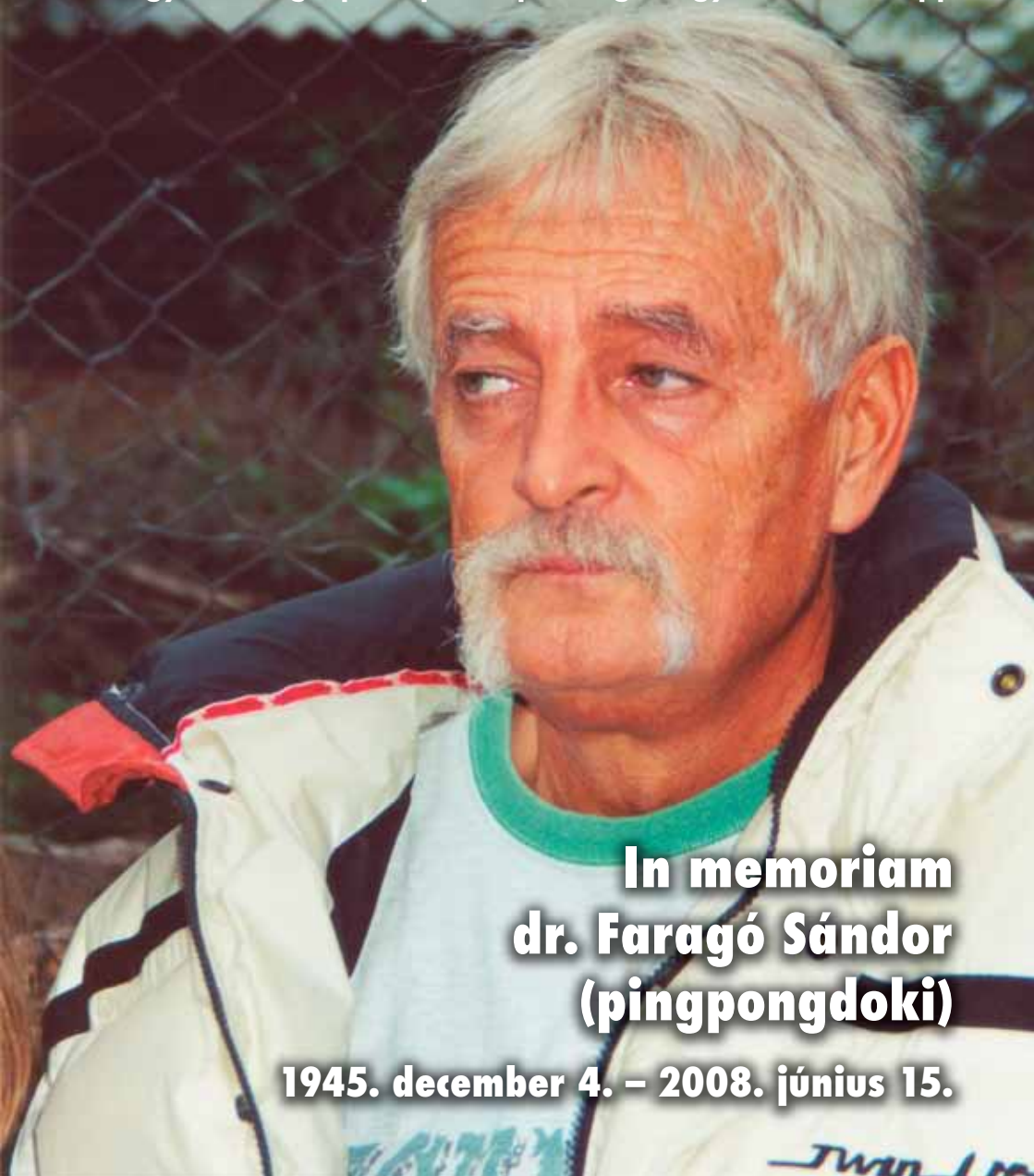

VIII. évfolyam

2008. tél

HÍR P NG

A Magyarországi Éjféli Sportbajnokságok Egyesületének lapja

**In memoriam
dr. Faragó Sándor
(pingpongdoki)**

1945. december 4. – 2008. június 15.

iw iw adatlap

Debrecenben születtem, Óbudán élek, Szentendrén lakom. Büszke vagyok a családomra (feleségem, négy lányom, és egy pici és most már egy mégpicibb unokám). Sokféle ötletem nagyrészt megvalósítottam, de leginkább mégis 90 éves Édesanyám fia, családapá, férj, nagyapa, barát és orvos vagyok, és gyógyíthatatlan optimista. Nehéz a jó hangulatomat és azt a hitemet elvesztenem, hogy a világ szép és egyre jobb lesz. (Állítólag ez az együgyűség jele is lehet, remélem ez rám nem érvényes)

Ezt csinálom, mikor dolgozom

Gyermekorvos, gyermekpszichiáter szakorvos

Ezt csinálom, mikor nem dolgozom

Ötleteket álmodom meg, hogy a világ jobb legyen. Azon gondolkodom, hogy mit fogok csinálni, ha másnap dolgozom.

Dr. Faragó Sándor, a III. kerületi gyerek-háziorvos, farmernadrágban és farmeringben olyan, akár egy bandavezér. Az éjszakai pingpongozók annak is tartják. Mert a „jó fej doki” nem akarja eljátszani a nagy, fehér orvos szerepét.

– Nem kérdezem tőlük, honnan jönnek, meddig maradnak és miért. Játsszom velük, és örülök, hogy jó helyen vannak. Ezek a gyerekek nem bűnözők, nem kábítószeresek, csak otthon nem érzik jól magukat. Sajnos a kerületben akad néhány éjszakai hely, ahol könnyű italhoz, kábítószerhez, bűnre csábító megrendeléshez jutni. Magyarországon egyetlen hétvégén 200 ezer darab extasy fog a diszkókban, acidpartikon. Nálunk a sport az egyetlen kábítószer.

(Kiskegyed, 1996. július 23.)

Dokit mindenki tegezi, de azért ő itt a főnök, megtiltotta az alkoholt, a dohányzást, és nincs zene sem, mert az megszüntetné a beszélgetést. A gyerekek – mondja – szeretik a tekintélyt, ha érzik, az illető valóban érdemei alapján vezér. Egyfajta hierarchia is kialakult, aszerint hogy ki milyen régóta jár le, és ki milyen jól asztaliteniszezik, surbakozik, csocsózik. A pingponggrangsor körmérkőzéseken dől el, szabályos bajnokság van, a hónap végi első díj pedig értékes, 10-15 ezer forint értékű ajándék. A helyezettek elmennek egy védőnővel, és együtt vásárolják meg a kiválasztott nyereményt. Egyre többen élelmiszert vesznek a nyeremenypénzen, hazaadják. Doki szerint ez is mutatja, hogy a családok folyamatosan szegényednek. A kezdők az „akut” asztalon játszhatnak csak először, aholapidíj van. Csapat is összeállt a legjobbakból, az Óbudai Oroszlánok. Időközben ugyanis többen követték Doki példáját, és megcsinálták a maguk éjféli pingpongklubját. Nemrégiben országos bajnokságot tartottak a Bezenyei Sasok, a Máriakálnoki

Párducok, a Salgótarjáni Tigrisek és a Pilisi Betyárok részvételével. Európában majdnem egyedülálló ez a klubforma.

(Demokrata, 1998. április 23.)

„Négyéves korom óta gyermekorvos akarok lenni, pontosabban gyermekpszichiáter. Édesapám orvos volt Debrecenben, abban nőttem föl, hogy várják, mint egy Istent. Minden érdekelt, amit csinált. Hatéves lehettem, amikor megígérte, ha éjszaka hívják beteghez, fölkölt, és vele mehetek. Sose felejttem el, mikor az első ilyen alkalommal szekéren mentünk a tanyára. Csodálatos volt. Apám mindenféle orvosi mesterséget űzött, fogat húzott, sérvet operált, műtő volt a lakásunkban. Akkoriban nem lehetett küldözgetni a páciens mindenhová, és nem csak a deklaráció szintjén működött az úgynevezett befejezett ellátás.

Szegény apám nehezen viselte el, hogy orvos akarok lenni, ráadásul gyermekpszichiáter, amit akkoriban még úgy mondtam: gyerekcihológus. Nem igazán tudtam, mi ez a mesterség, inkább csak éreztem, hogy a lelkiileg sérült, gyámoltalan gyerekekkel akarok foglalkozni. Apám megígértette velem, hogy ha elvégzem az orvosi egyetemet, akkor legyen egy rendes szakmám, és szakvizsgáz-

zak gyermekgyógyászatból. Előtte éveken át jártam a Lipótmezői gyerekosztályára, hogy ha leteszem a szakvizsgát, ide akarok jönni. Mivel gyermekpszichiáterre csak Budapesten lehet az ember. Így aztán 30 éves fejjel egyik nap még a koraszülötteknél voltam, és másnap bekerültem a felnőtt elmebetegek közé a magyar királyi tébolydába. Ahhoz ugyanis, hogy gyermekpszichiáter legyek, előbb egy évet el kellett tölteni felnőtt osztályon. Így viszont egyből bezuhanam a mélyvízbe.

Az egyik reggel, már mint szakvizsgázott gyermekpszichiáter, olyan szerencsétlenül ugrottam fel az 56-os villamos utolsó peronjára, hogy a nagy igyekezetben leestem. És akkor arra gondoltam, hogy minek ez a nagyfene rohanás, mikor nekem még rengeteg időm van. Ugyanakkor tudomásul vettem, hogy pesti vagyok: nem sietek, mégis rohanok. Ez a mentalitás átragadt rám. Azóta megállás nélkül rohanok.

Visszatérve a gyermekpszichiátriára: húszegynéhány évvel ezelőtt nem volt kurrens orvosi mesterség, most sem az. Mikor abszolváltam, jó, ha húsz gyermekpszichiáter volt az országban, s egyedül én büszkélkedhettem gyermekorvos szakvizsgával is. Akkoriban kezdtünk el kábítószerrel foglalkozni. A 70-es években jöttek be a szípus gyerekek, s őriztük őket a gyerekosztályon. Mást nem igazán tehettünk. Ezerszer megkérdezték

már tőlem, tehettünk-e volna értük valamit, mindannyiszor azt válaszoltam, hogy semmit. Lenyugtattuk őket, bent voltak két-három hétig, aztán mehetek. Ez egy zárt osztály volt, mi voltunk az országos gyűjtőhelye a szípusoknak, időnként jelenteni kellett a létszámot. Sokat töprengtem azon, hogy a mai tudásommal jutottam-e volna valamire. A válasz: nem. Ezért is adtam a fejem a megelőzésre. Előfordult, hogy feltépték

a linóleum padlót, hogy a megkeményedett ragasztót szagolgassák. Nem volt pszichoterápia és semmiféle előzménye az ilyesfajta ellátásnak. Olyan, hogy kábítószer, hivatalosan nem létezett, így nem tehattünk semmit ellene. Beszélni nem lehetett erről a kapitalista métegyrőről, és miután kiírtuk őket, sorra haltak meg a fiatalok. Évente csaknem húsz tizenennyolc éven aluli gyerek. Egyszer bejött egy mama, hozta a második gyermekét, hogy az is rászokott. Az elsőszülött fia is a betegem volt, egy tanulmányi kiránduláson fagyott meg szípus állapotban.

Akkor határoztam el, hogy hagyom a fenébe az egészséget, kinéztem magamnak a lakásomhoz legközelebb lévő gyermek körzeti orvosi állást Óbudán, azóta is ott vagyok. Tudják rólam, hogy kurva vagyok, mindenütt jól érzem magam és imádom a gyerekeket. A változás az volt, hogy míg a pszichiátriai osztályon órákig beszélgettem velük, a rendelésben non-stop jöttek a kisebb-nagyobb gyerekek, felhúzott inggel, azt mondták, ááá, és közben arra gondoltam, hogy én itt meg fogok hülyülni.

Kínomban rajzoltam egy malacot a receptre, hogy valami kapcsolat legyen, és odaadtam a gyerekeknek. Ebből aztán hagyomány lett, számos gyűjtő van a mamák között, akik még kislány korukban kaptak malacot tőlem, és most hozzám hozzák a gyerekeiket. Szerda este beállított a rendelésre az egyik ilyen mama a Zsuzsi lányával. Kérdeztem, mi a baj, mire ezt mondta: hál'istennek semmi, de a gyerek reggel addig nem volt hajlandó óvodába menni, amíg meg nem ígértem neki: este elhozom, hogy kapjon egy malacot. Később nyomdát csináltam, bevittem az otthon már „nemkell” játékokat egy zsákban, leraktam a váró közepére. Délután jöttek az anyukák a bölcsődében belázasodott gyerekekkel, nem volt náluk semmiféle játék. A kulcslyukon figyeltem a fejleményeket. A kicsik tudták a dolgukat, ha egyszer egy hegynyi játék kínálja magát a doktor bácsira való várakozás

közben. A jól nevelt mamák próbáltak rendet tartani, hogy „ne menj oda kisfiam”, „nem a tiéd”, de mintha a pusztába kiáltottak volna. Mígnem egy rossz gyerek áttörte a képzeletbeli kordont és nagy örömmel elszabadult a pokol. Sok játéknak lába kelt, ezért kiírtam, hogy a felesleges játékokat hozzák be, és akkor volt megint mivel mulatni az időt.

A kollégák szent borzadályal lesték, hogy mit találok ki éppen. Amikor például csúszdát csináltattam a váróban, annak óriási sikere lett. Volt olyan gyerek, aki kifejezetten csúszdázni jött be. A rendelési idő a játéktérápia révén nem hosszabbodott meg, azért sem, mert váltáskor át kell adni a rendelőt. Én különben is gyorsan diagnosztizálom, elég hamar tudok dönteni, így jut időm a partnerkapcsolatok ápolására, amelyek során, biztos ami biztos, minden óvodás lánynak megkérem a kezét. Ha az ember öregszik, és pár évet eltöltött a szakmában, el tudja dönteni, hogy a napi hetven paciensből tíz gyerek és húsz anyuka azért jön, mert engem akar látni, má-

sok a piacra mennek, útba esik a gyerekrendelő, amikor éppen az örült doki van bent. Így könnyen kiszűrhető az az öt súlyos eset, akire oda kell figyelni.

Ezzel együtt nem gazdagodtam meg. Az előző feleségemet, mikor még nem volt kártyarendszer, mindig az érdekelte volna, hogy hová teszem azt a rengeteg borraivalót. Nekem ez valahogy nem ment. Most viszont, hogy van 1560 kártyám, az átlag 600, tisztességes pénzhez jutok, amiből el tudom tartani a családomat.

Hat évvel ezelőtt elindítottam valamit, amiből országos mozgalom lett. A lényege az, hogy miközben javában fújdogáltak a demokratikus szelek, megjelentek nálunk is a keménydrogok, s arra gondoltam, itt csak a megelőzés segíthet. Valaki mondta, hogy az Egyesült Államokban működik az éjszakai kosárlabda liga. Egy Standyfar nevű szociális munkás arra a megállapításra jutott 1986-ban, hogy a fiatalkori bűnözés és a kábítószerkereskedés este kilenc és hajnali három óra között virágzik a legjobban, ezért ebben az időintervallumban elkezdett kosárlabda meccseket szervezni csellengő fiataloknak. Egy év alatt felére csökkentek a bűnözési mutatók a különböző régiókban. Azóta ez már az amerikai kormány által támogatott program, a különböző klubok repülővel mászkálnak az éjszakában, hogy megmérkőzzenek egymással. Baromira megtetszett nekem ez a dolog, azonmód elhatároztam, hogy én leszek a magyar Standyfar. Azzal a különbséggel – bár imádom a kosárlabdát –, hogy az éjszakai ping-pong mellett döntöttem. Három oka is volt: ez tűnt a legolcsóbbnak, kitűnően játszom, és volt egy asztalom otthon. A helyszín nem okozott problémát, a rendelőben hatalmas várók vannak, ahol este nyolctól reggelig nem történik semmi. Gondoltam, behozom

a ping-pongasztalt, s uccu neki fakereszt. Az akció hosszas huzavonával kezdődött, miután valóban óriási probléma, hogy lehet-e éjszaka egy üres teremben bármit is csinálni. Végül a saját szakállamra belevágtam, mint utóbb kiderült: Európában elsőként. Tudtam, hogy semmi baj nem lesz belőle, aláíratlak velem egy papírt, miszerint a vagyonommal vagyok felelős, ha történetesen beszívárognak éjnek évadján a gengszterek.

Elkezdtünk a védőnőkkel ping-pongozni péntek és szombat éjjel, az ablakon át egyre többen nézték, hogy ugrálunk az asztal körül. Az első alkalommal nem jött be senki, a második hétvégén négyen csatlakoztak, azóta átlag 30-40-en, de voltak már százan is. Elsősorban azok a fiatalok szoktak rá az éjszakai ping-pongra, az ezzel járó dumcsikra, közös programokra, akik addig nem tudtak magukkal mit kezdeni, s előbb-utóbb törzsdiscosokká és a drogárusok prédájává válhatnak. Egy ideje új helyen nyomulunk, az országban számos településen ping-pongoznak megannyi személyiség- és egészségkárosító tevékenység helyett. Több hazai és nemzetközi éjszakai bajnokságon vagyunk túl, s úgy tűnik, hogy az aktuálpolitikától függetlenül rokonszenv nyilvánul meg az ügy iránt. Egyetlen példa erre: egy ízben Demszky Gábor főpolgármester mérkőzött meg a zöld

asztal mellett Deutsch Tamás, akkor még leendő ifjúsági és sportminiszterrel. Nem emlékszem, hogy ki győzött akkor, de szívesen adnánk lehetőséget akár évente többször is a két érdemes férfiúnak a visszavágóra.

Az első három évben minden este kilenc-től hajnali kettő-háromig, de volt hogy reggel hatig a gyerekekkel voltam, akik között szép számmal előfordulnak felnőttek is. A feleségem és a kislányom eléggé megszenvedte a tartós távolléteket. A hétvégi éjszakázásokkal végül azért hagytam fel, mert kitűnő munkatársaim lettek, akik – bár továbbra is én vagyok a bandavezér – nélkülük is boldogulnak. Standyfar meghalt már hat éve, de a fiatalok ugyanúgy kosaraznak éjszakánként Amerikában, mint az ő idejében. Medikus koromban elkapott a folyosón a szemész Kettesi professzor, aki ötszáz könyvet írt, és azt kérdezte, melyiket tartom a legjobb művének? Mielőtt sorolni kezdtem volna az általam ismerteket, ezt mondta: Az, fiam, hogy ha én elmegyek, nem fogok hiányozni senkinek, mert méltó utódokat neveltem.

Olyan ez, mint a szentendrei és a leányfalui szűnyogok viszonya. Az egyik önkormányzat írtja őket, a másik nem. Az irtatlan szűnyogok viszont nem tartják be a közigazgatási határokat, és átröpködnek a szomszédos településre. A kábítószér és a bűnözés is ilyen, nem ismer határokat. Hiszek abban, hogy lehetséges a fiatal generáció éjszakai szórakozási kultúrájának a megváltoztatása. Ezért lett leküzdhetetlen mániám, hogy mozgalmassítom az éjszakai ping-pongozást. Évekig jártam az országot egy videó-kazettával, amelyen a különböző televíziós felvételeket rögzítettem. Minden olyan rendezvényre betoppantam, ahol

fiatalokkal foglalkoztak, és lejátszottam a negyedórás felvételt. Bárki meggyőződhetett róla, hogy ugyanolyan srácok püfölik a labdát, mint ők, meg egy öreg bohóc. Általában olyan emberek harapnak rá, hogy a pátriájukban éjszakai ping-pong klubot hozzanak létre, akiknek ugyanazt az örületet látom a szemükben, mint borotválkozás közben reggel a tükörben.

(Kertész Péter,
Dalmát Pince, Szentendre, 1999)

Nincs semmi hókuszpókusz. Mi egyszerűen csak itt vagyunk, társaságnak, családpótlónak. Amit normális esetben észrevétlen megtanul a szerencsés gyerek a szüleitől, azt pótoljuk mi a kevésbé szerencséseknek. Tapasztalatot, biztatást, figyelmet kapnak – mondja a Doki. – Meg sikerélményt. És társaságot. Élményeket, kirándulást, táborozást. És mivel bármit megtesznek, hogy részt vehessenek egy-egy közös kiruccanáson, mi ezt kihasználjuk: ezzel „manipuláljuk” őket. Másban tizenöt gyereket meghívtak Berlinbe, sehogy sem tudtam eldönteni, kik legyenek a kiválasztott szerencsések. Hiszen mindannyian keményen edzettek. Nyelvtanárt

ral a képükön, hitetlenkedve lógtak az ablakban, élvezték a repülés csodáját. Azóta nem félek a repülön.

(Meglepetés, 1999. augusztus 4.)

Aki balhézik, annak először szépen szólnak. Másodszor szintén, de akkor már az ajtót is megmutatják neki. Drog, alkohol és cigaretta ki-zárva. Ha valakit rajtakapnak, nem kell többet jönnie. Csepeltől, Újpes-ten, Pócsmegyeren, Zagyvarónán, Abasáron, Berettyószentmártonon, Magyarhomorogon és Kocsolán át Nyírájkóig az országban ezrek hétvégi otthona a falu vagy a város művelődési háza, iskolája, családsegítő szolgálatá-nak terme. Az óbudai rendelőt szépen kinőtte a szent örület. Az egyik debreceni lelkész például templomát alakítja át hétről hétre pingpong-szentéllé.

– Két óbudai fiatal nálunk ismerke-dett össze, a kapcsolat egészen szoros-sra fűződött – folytatja Faragó doktor –, az esküvő előtt aztán kiderült, hogy

hívtam, és kihirdettem: az jöhet Berlinbe, aki a legjobban megtanulja a nyelvet. Alig lehetett a tanulószobába beférni... A német nyelv oktatása azóta is folyik, és szövegszerkesztést is tanítunk, amióta egy pályázaton számítógépeket nyertünk. Észrevétlenül változnak a kölykök. Minden téren: más a beszédstílusuk, a viselkedésük, az érdeklődésük, de velük együtt változunk mi felnőttek is. A berlini csapathoz tartozott például egy nagyon jól pingpongozó siketnéma srác. Még a legzsivá-nyabb gyerekek is beosztották egymás közt, mikor, ki vigyázzon rá. „Nehogy valami baj érje”, mondták. Ki tudja hogyan, de ketten megtanulták a jelbeszédet is. Amikor útnak indult a csapat, én a repülön a jól megszokott, rettenetes szorongással tapadtam az ülésbe. Ezek a gyerkőcök pedig széles vigyor-

nincs pénzük se ruhára, se gyűrűre. A klub megvett nekik mindent, majd mindannyian ott feszítettünk a házasságkötő-teremben. Számunkra is elmondhatatlan érzés volt, amikor gyerekek született. A pingpong-baba.

(Népszabadság, 2006. december 23.)

Üzenet küldője:

kertész dóra [kerteszdori] (281)

2006. június 25., 08:06

tudod ám, hogy én rettenetesen hálás vagyok azért, hogy így szeretgeted az én két kis kincsemet!!!!

ölellek: kertész dóri

Kedves Barátaink!

Mivel nem hívhatok fel mindenkit, és mondhatom el személyesen, hogy milyen nagy baj van, ezt az utat választottam, hogy azért mégis értesüljetelek az életünkről.

Szerda reggel derült ki, hogy Sanyi a rák utolsó stádiumában van, mindenhol tele van áttéttel. Hogy hogyan juthattunk el idáig, magam sem értem, de azért megpróbálom rekonstruálni. Súlyosan felelősnek érzem saját magam is ezért.

Kb. két éve vért köhögött – ő ma azt mondja, akkor kezdődhetett –, ez nyilván olyan tünet, amivel az ember orvoshoz megy, meg is tette. Akkor kivizsgálták, és azt mondták, hogy valami allergia, a Korányi főorvosánál volt. Aztán jött a bőrrák, amit levettek, kétszer, és mindenki megnyugtatta, hogy ez a rák nem szór, ennyi elég, ami történt. Sokat fáj a háta, azzal is volt orvosnál, bent feküdt az országos traumatológián, a diagnózis akkor az volt, hogy egy régi ütés rossz helyen érte, és vagy egy évig fájni fog. Közben mindenki látta, Ti is, én is, ő maga is, hogy egyre rosszabbul néz ki, egyre fáradékonyabb, egyre kevésbé képes összefogni maga körül a világot, de az nem merült fel bennünk, hogy rákos. Ő szerintem azt hitte, hogy rosszul öregszik, nem bírja a terhelést. Aztán nehezen kapott levegőt, akkor a szívét nézette

meg, terheléses EKG-t meg ilyesmiket csináltak neki az érsebészeti klinikán, mert ott dolgozik egy haverja. Kiderült, hogy a szíve jó.

Közben, mint rendes állampolgárhoz illik, úgy évente egyszer elment a laborba is. Na, a labor leletei nem voltak jók, valamelyik érték állandóan sokkal több volt a kelleténél. Itt a háziorvosa szerintem bűnt követett el, hogy nem figyelt föl erre, vagy ha igen, nem állt a sarkára. Sanyi szerintem nem igazán akart utánajárni valami önvédelmi mechanizmusból, én meg igazából nem izgattam magam, mert azt mondta, ez nem lényeges. Ennek ellenére vitathatatlan a felelősségem, mert a bőrrákoknál volt olyan rossz érzésem, hogy ha valakinél daganatot találnak, akkor nem kell-e megvizsgálni, átnézni teljesen, mondtam is akkoriban, de Sanyi elhajtott, én pedig hagytam magam, mert ő az orvos, nálunk mindig az ő felelőssége volt az egészségügy. Az biztos, hogy ha nem róla van szó, hanem mondjuk valamelyik gyerekemről, sokkal határozottabb és agresszívebb lettem volna, de valahogy úgy is gondoltam, hogy felnőtt ember, ért hozzá, csak tudja, mit csinál. Az utóbbi időben állandóan hány, semmi nem marad meg benne, így került megint vizsgálatokra és derült ki az, ami. Hétfőn megy onkológushoz, a volt felesége és annak jelenlegi férje pontcrákdiagnosztikával foglalkozik, ennek köszönhetően kerültünk képbe.

A két nagy lánya nagyon megvan ijedve, állandóan bögnek (én is), de közben kezükbe vették az intézkedést, az anyukájuk révén, úgyhogy most mindent ők intéznek, amit csinálunk. Kata egyébként terhes is, le a kalappal előtte, ahogy állja az élet viharait, Zsófi pedig megható, ahogyan mindenben segít, mintha minden ezen múlna. Zsuzsi lányunk tegnap ballagott, hétfőn kezd érettségizni. Én elmondtam, hogy rákos az apjuk, de nem dramatizáltam a dolgot, mondtam, hogy kap majd

kezeléseket, amik vagy használnak, vagy nem. Vele kapcsolatban pont olyan érzésem van, mint amikor már rég tudta, hogy nem a Jézuska hozza az ajándékot karácsonykor, de nem akart erről tudomást venni. Inkább nem kérdezett semmit, hogy ne kelljen válaszolnom. Látja most is, hogy mindenki sír-rí, és nem kérdez semmit, éli az életét, ami egyébként így érettségi előtt nem valami örömteli. Nagyon-nagyon szeretném, ha mindennek ellenére tudna jól vizsgázni, és fölvenné az orvosira, ha még legalább ezt az egy hónap nyugalmat meg tudnánk adni neki.

Kicsit tovább is jó lenne persze a nyugalom, Hanna kb. négy éve készül arra, hogy majd ő is megy Oxfordba nyelvet tanulni, mint Zsuzsi, a kisebbek mindig istenként néznek a nagyobbra, és most befizettük neki nyárra két hetet. Küldjem, ne küldjem? (Még kínos is, bár ez a legkevésbé lényeges, mert egy másik kislánnyal megy együtt, aki egyedül nem biztos, hogy nekivág, mi beszéltük rá.) Hanna egyébként is más, mint a Zsuzsi. Zsuzsi mindig mindent tud önmagától, Hanna nem olvas ennyire jól a metakommunikációban, ő tehát megkérdezi, hogy miért sír a Kata? Az apa miatt, ilyen nagy baj van? Mit mond az ember ilyenkor? Én azt válaszoltam, hogy hétfőn derül ki, akkor megyünk orvos-

hoz, ami ugye nem válasz. Ettől függetlenül Zsuzsit jobban féltem, mert ő szimbiózisban él az apjával. Sokszor csak ülnek egymás mellett, és látszik, hogy így rendben van számukra a világ.

Sanyi pedig zavarban van két hányás között. Egyrészt tudja, hogy mi a helyzet, de ugyanúgy, mint a lánya, nem akar tudomást venni róla. Elhessegeti, és azt mondja, hogy az öccse teljesen biztos benne, hogy meggyógyul. Szerintem ezt a néhány napot még békében, mintha semmi nem lenne, velünk szeretné tölteni, és utána, hétfőn, átadja magát az egészségügynek.

Nem szoktam egyébként érzelmes lenni, sőt újságíróként kifejezetten taszít az érzélgősség, de most valószínűleg, akárhogy is lesz, lezárul az életünk egy korszaka, és nem tudom, mit hoz az új. Nem tudom, hogy kislányaim elég nagyok-e, hogy mindezt átéljék, ami következik, és én vajon elég erős vagyok-e, hogy egyedül összetartsam a családot. Úgyhogy csak bögök, és azt szeretném, hogy minden úgy legyen, mint régen. Mert igaz ugyan, hogy nem tökéletes a mi együttélésünk, de azért mégis csak a Sanyi az én másik felem.

Veress Ágnes
2008. május 1. 16:58

Szeretteim!

1 hónapja kezdett bizonyosodni bennem az, hogy májrákom van.

Sohasem magamra gondoltam, hanem mások bajával foglalkoztam. Feleségem, Ági gondoskodott elemi szinten rólam, rengeteg munkája mellett. Ő vette észre, hogy egy éve fáradékonyabb voltam, de ismert annyira, hogy kár erőszakolni, hogy menjek orvoshoz. Márciusban a két kislányommal síelni voltunk. 200 m után nehéz légzés állott elő. Végig csináltuk az öt napot. Jól éreztük magunkat.. Eztán kellett volna azonnal kivizsgáltatni magam, de nem tettem meg. Jó egy hónapot csúsztam, de helyettesíteni kellett, stb.

Tegnap este a magyar egészségügy állatorvosa lova lett belőlem. Ha húsz orvos nem látott az elmúlt időszakban egy sem. Beutalók, gondozási lap, TAJ szám, két CD lemez, lett belőlem.

Ha húsz orvostól kettő megvizsgált, több nem. Az alapvető esküt, „hogy ne árts” szerintem nem tartják be. Millió ké-

szítményt eszek, most éjjel jöttem rá, hogy erős vízajtók mellett két hete nem kapok Káliumot. Tele vagyok bevérzésekkel, dagad a lábam, egyre gyengébb vagyok. Rossz az étvágyam. Két hétre vagyok elője-

gyezve, egy arteriográfiás, beavatkozás sorozatra..hetente egyszer három alkalommal, de addig lepusztul a szervezetem. Ma kivárom a reggelt és konkrét kérdéseket fogok feltenni háziorvosomnak. itt Szentendrén. és Baki Márta onkológus főorvosnőnek a Vörösvári úton..

Vizsgáljanak meg – kapok Káliumot –, és nem kellene egy-egy napot a méregevéssel szüneteltetni.

Mindenkire szeretettel gondolok, méltóbb ellátást.

Üdv,

Mondhatnám azt is,

dr. Faragó Sándor,
gyermekorvos,

sok szülő gyermekeinek gyógyítója,
barátja.

2008.05.14 éjjelén

Téma: gyászjelentés

Feladás dátuma: június 19., 23:27

Üzenet szövege

Kedves Mindenki!

Faragó Zsófia vagyok, Dr. Faragó Sándor (a pingpongdoiki) egyik lánya.

Sajnos ez nem egy szokványos levél, arra gondoltunk (a család), hogy ezúton is megosztjuk Önökkel, Veletek a sajnálatos hírt, hogy Édesapám múlt vasárnap elhunyt:

Mély fájdalommal tudatjuk mindazokkal akik szerették és tisztelték, hogy 63 éves korában elhunyt dr. Faragó Sándor gyermekorvos.

Hamvasztás utáni temetése 2008. június 27-én pénteken 12 óra 30 perckor lesz az óbudai temetőben (1037. Bp. III., Bécsi út 365-371.)

A gyászoló család

A pingpongdoikit a főváros saját halottjának tekinti.

Levélcím: Faragó család

2000 Szentendre Dalmát u. 8.

A családjunkban Ő volt a Nagy Fehér – így hívták a srácaink, de úgy emlékszem, ezt is ő találta ki, mint annyi minden mást az életben. Szerettem így hívni és ő is szerette, ha így hívjuk. A gyerekek értették a viccet az őszes hajról, én értettem a szelíd és emberséges iróniát, amellyel idézőjelbe tette a mindenható orvosi tekintélyt, melyre sosem tartott igényt. Igazi humanista volt, bámulatos türelemmel, a másik emberi lénynek kijáró feltétlen tisztelettel viselkedett a gyerekekkel.

Az utolsó heteiben már csak levelet válthattunk. Megrázó volt, ahogy más orvosok

betegeként küzdött saját emberi méltóságáért, melyet másoktól sosem vitatott, de amelyet akkor veszélyben érzett. A maga csendes, mosolygós módján nagy küzdő volt, ezért biztos vagyok, hogy a végén ő nyert és nem a lélektelen „gyógyítógyár.”

Hiszen ezért volt, ezért lehetett Ő a Nagy Fehér.

Pikó András

1988-ban lettünk munkatárs-kollegák a gyermekrendelőben, azóta ismerem. Vonzó egyénisége megkapott, barátok lettünk jóban-rosszban. A mindennapos találkozások, a hosszú beszélgetések, melyek néha Nála

vos lett, aztán fővárosi, végül Közép-Magyarországi, de mindvégig megmaradt közvetlen, jó humorú, a világ dolgait éleslátással figyelő és frappánsan kommentáló jó barátnak és jó kollégának. Az éjszakai ping-pongot először

folytatódtak, családi körben, érdekesek, hasznosak, távlatnyitogatóak voltak. Ekkor, 88-89 körül vált nyilvánvalóvá a kelet-európai változások visszafordíthatatlansága. Embertársai segítése, tenni akarással párosult. Erdélyi gyökerei és talán én is besegítettem, a döntésben, hogy miben segíthet. Vittük a legszükségesebb dolgokat, melyekből hiány volt: gyógyszer, kötszer, orvosi műszerek, gumikesztyű, magyar sajtótermékek, bibliák, stb. Kiterjedt ismeretségi köre, barátai jó szívvel segítettek adományokkal. Éjjel-nappal a Tőle megszokott módon, szervezett, nyüzsgött, beszerzett... és szorongott. Mi lesz, ha a határon lebukunk?, ha a rendőrség elkap?...Aztán mindig sikerült.. Nem egyszer felesége elkísérte terhesen is. Volt, amikor a rendőrség csak percekkel késett.. A diktátor bukott, de Sanyi nem állt le. A III. kerület orvosait szervezte egy önálló, tényleges érdekvédelmi szervezetbe. Sikerült, talán az országban az első között orvos vállalkozásainkat beindítanunk. Kerületi szakfelügyelő főor-

megálmodta, lelkesedett érte, aztán küzdött, megalkotta, beleszeretett, és gyermekei után élete főművének tartotta. Munkabírása csodálatra méltó volt, de mindkét végén égette a gyertyát. Betegsei imádták, a nagymamáig bezárólag, mindenkihez volt egy jó szava, egy humorosan találó, de világért sem sértő megjegyzése. Rendelése felértek egy-egy show műsorral. Sajátos humora némi akasztófával fűszerezve kitűnő stresszoldóként hatott környezetére. Hiányzik, nagyon hiányzik.

Dr. Tóth Kálmán

Sanyival több, mint 30 éve gondolkodtunk a világ, és hazánk, a magyar emberek dolgairól. A kevesebb, mint 3 hónapnyi körülönbőség, és az egyébként zárkózott feleségemmel való jó kapcsolata hosszú évtizedekig tartó baráti viszonyt, gondolati közösséget hozott köztünk létre.

Meglepően és elgondolkodtatóan közösségi ember volt. Képes volt mélyen átérezni a betegek, a hátrányos helyzetű emberek gondjait és rögtön észrevette, ha a barátokat is bántotta valami. Érzékeny volt mások gondjaira, néhány szóból, arckifejezésből megértette azokat, és reakciója megnyugtató, bátorító volt, segítséget jelentett.

A véletlen úgy hozta, hogy vele lehettem utolsó sielésén. Láttam a gyerekei iránti szeretetét, azt a lelki közösséget, amit szeretettel olyan irigylésre méltóan tudott kialakítani.

Sok Faragó Sanyira lenne szükségünk mindannyiunknak, és mindjárt boldogabbnak éreznénk magunkat mindennapjainkban is.

Sanyi! Hiányozni fogsz.

Szirtes Laci

1985 óta lakunk Óbudán. Abban az évben született a kisebbik fiam, a nagyobb 3 éves volt. Ahogyan illik, védőnő, gyermekorvos értesítése. Dr. Faragó Sándor jött. Emlékszem, ahogyan első alkalommal megérkezett, és végigszaladt a lépcsőn. Tele volt energiával, figyelt és mosolygott. Nem tudom, hogyan alakult végül barátsággá a kapcsolat. Talán azáltal, hogy sokat beszélgettünk, hiszen sok közös témánk volt. Emlékszem, harmadik és negyedik gyermekem hasonló időben született, mint az ő Zsuzsikája és Hannája. Ezen jókat nevtünk, licitáltunk egymásra. Emlékszem, ha felkerestük őt a gyerekeim valamilyen problémájával, ezt mondta: „ha az én

gyerekem lenne...” így vagy úgy kezelném. Ez mindig megnyugtató, mert eléggé aggalmaskodó anyuka voltam. Ja, ha a sajátjának sem adna antibiotikumot, az más.

Ő a szó legszorosabb értelmében volt a családorvosunk. Őt kértem segítségre, amikor Andris fiamnak pszichológiai problémája volt, de a saját életemben felmerülő fontos kérdéseket is megbeszélhettem vele. Mindannyian Doki bácsinak hívtuk, és fontosnak éreztük a jelenlétét életünkben. Örülök, hogy részt vehettem az Éjszakai pingpong mozgalom indulásánál, és erőm szerint segíthettem, amikor szükség volt rá. Nagyon büszke voltam arra, hogy sokszor megkérdezte a véleményemet, amikor fontos döntések előtt állt. Emlékszem, bízattam arra, hogy pihenjen többet. Mindig tele volt tervekkel, lelkesedéssel, egészen az utolsó időkig.

Emlékszem, az egész család mennyire tisztelte és szerette őt. Talán az egyetlen ember volt idáig az életünkben, akit mindannyian kritika nélkül elfogadtunk. Sokat tanultam tőle elhivatottságról és családszeretetről. Nehéz múlt időben írni róla. Nehéz leírni barátságunk évtizedeit. A sok nevetést, a komoly beszélgetéseket, az együtt aggódásokat, azt a sok törődést és szeretetet, amit kaptunk tőle. És nagyon nehéz elfogadni, hogy a telefonszámát már nem hívhatom, ha beszélgetni akarok vele.

Varga Zsuzsa

Sosem felejtjük klubunkban tett látogatását. Búcsúzáskor megölelt bennünket és annyit mondott: Köszönöm, fiúk! Pedig mi tartozunk valamennyien köszönettel Neki... Nyugodjék békében!

Halmi Gábor, Tar Bertalan (Göd)

Mikor a nagymamám meghalt, azt mondták nekem, „Csak az hal meg, akit elfelejtenek”.

Úgy látom a mi Dokinknak biztosított az öröklét! Áginak és a gyerekeknek részvétet, és sok erőt kívánunk!

*Niki, Gyula és a Juniorok
(Leányfalu)*

Mély megrendüléssel értesültünk a hírről. Az Ő nagyszerű, csodálatos munkája nyomába szegődve, a kallódó gyerekek iránti szeretetét megpróbáljuk tovább végezni. Nyugodjon békében. A Gyászoló Családnak őszinte részvétünket fejezzük ki.

László Tünde (Törökbálint)

Szívből szerettük és mélyen tiszteltük. Egy igazi humanista távozott közülünk.

Kiss Dezső és Galac Ferenc (Szabadka)

Az Ifjúsági és Sportminisztérium helyettes államtitkáráként kerültem vele kapcsolatba, és nagy örömemre azután is mindig értesített arról, hogy mi történik vele és „gyermekével”, hogy eljöttem a minisztériumból. Sokszor találkoztunk azóta is.

Szabó László

Mélyen együtt érzünk és mindig nagy szeretettel fogunk emlékezni „Faragó doktor bácsira”, aki születésük óta mindhárom gyermekem kedves, mindig mosolygós és barátságos, gondos, vicces doktor bácsija volt.

*Hegedűs Ágnes és a három Gönczi gyerek:
Dóri, Julcsi, Gábor*

Engem az a megtiszteltetés ért egykor, még a 90-es évek elején, hogy ott lehettem egy nagyszerű kezdeményezés, egy igazi

hungarikum, az éjszakai pingpongbajnokság gondolatának szárba szökkenésénél. Amikor Doki először kereste fel a Városházát ezzel az ötletével, az első gondolatom az volt: ez az ember egy zseniális álmodozó. Aztán később még nagyobb szerencsémre közelebből is megismerhettem dr. Faragó Sándor gondolkodásmódját, munkáját, s megértettem, hogy egy példátlanul érzékeny és a társadalom gondjaira valódi receptet kínáló emberrel van dolgom.

Ikvai-Szabó Imre, főpolgármester helyettes

Bízom abban, hogy a Jóisten megjutalmazza tetteiért.

Gegesyné Regős Orsolya

Mindannyian szerettük Faragó dokit, aki a nagy magyar valóság egy kis csodája volt. Emlékezetesek voltak találkozásaink, beszélgetéseink, tervezgetéseink, és levélváltásaink a választások környékén, és azon túl is. Dénes Ferivel (sport ügyekért

felelős helyettes államtitkár, ISM, 1999-2002) közösen mindig mentünk, ha hívott, ő pedig – meg nem érdemelt módon – bennünket is kedvelt. Ott túlhan biztosan a jobb felől kapott helyet.

Legyen áldott emléke!

*Topolánszky Ákos
református lelkész,
kábitószérügyi koordinációért
felelős egykori vezető*

Nagyon büszke vagyok, hogy ismerhettem, hogy beszélgethettem Vele. Megőrzöm magamban Őt. Majd találkozunk...

Szily Nóra

Jó lett volna segíteni neki, hiszen 5 évvel ezelőtt estem át egy rákos folyamaton. Most már az sem vigasztalhat, hogy Ő sem keresett.

Ladán Éva

Sóstón táboroztunk együtt veletek, hol apukátok orvosként „táborozott”. Ti még kicsik voltatok. A Bécsi úti suliban tanítottam. Őszinte részvétem mindannyiótoknak!

Czeglédi Gizella, Gizi néni

Nem is tudtuk, hogy kedvenc dokink beteg lett volna, mindig mosolygott, amikor találkoztunk.

Nemila család

Sajnálom, hogy mindig csak terveztem, hogy meglátogatom, és bár ott lakom a rendelővel szemben, ezt az alkalmat örökre elszalasztottam! A rendelőben volt életem első munkahelye, ott ismertem, és persze szerettem meg (akkor 16 éves voltam). Ő lett a gyermekeim Doktorbácsija. Csak vukocskának hívott engem. Azt sem tudom, hogy köszönjek el.

Velem együtt tudom, hogy most sokan hitetlenkednek, hiszen azt hittük Ő sosem megy el.

Szabó Edit Vukocska

Én egy mozgássérült nő vagyok, aki a betegsége ellenére asztaliteniszeztem kis megszakításokkal kb. 30 évig versenyszerűen is. Ha valaki, akkor én tudom, mit jelent, ha valaki felkarolja, segíti az elesett, gondoskodásra szoruló embert. Édesapád az életét tette fel erre az eszmére. Olyan iskolát, hagyományt teremtett, amit szerintem nem szabad abbahagyni, hanem folytatni kell, és tanítani kell!

Egy pingpong rajongó, Zsuzsi

Jaj.
Nagyon szerettem és nagyon fiatal volt.

Kincses Gyula

20 évig „nevelte” gyerekeimet, mindent NEKI köszönhetünk, nagy szeretettel őrizzuk emlékét szívünkben.

Takács Tünde, Papp Dóra és Papp Zita akiknek megadatott, hogy ismerhették a LEGNAGYOB-BAT

Édesapja tisztelői közé tartozom, és fájdalommal tölt el a szomorú hír!

Kurdics Mihály ny.r.alez. drogvédelem szakértő

Drága Doktor Úr! Mennyi jót tett! Milyen kiváló ember, orvos, apa, férj volt!
A HÍRES-NEVEZETES PING-PONG DOKI! Szegény csellengő gyerekek BARRÁTJA! Édes Istenem...SÍROK!!!! Két végéről égette a gyertyát...

Horváth Erzsébet

Sándort nagyon tiszteltem és szerettem.

Dr. Csizsér Nóra

Egyike vagyok a szentendrei „barcsay-s” családós éjszakai amatőröknek, édesapá-

dat is ott ismertem meg.

Elmenetelének híre megdöbbenett és megrendített.

Kulcsár László, Margó, Máté

A fiam már 21 éves, de még mindig nagy szeretettel emlékszik a sóstói táborokra, amikor a doktor úrral „vérre menő” ping-pong csatákat vívott, és bizony-bizony alig bírtak egymással. Tőle tanulta meg, hogy a kitartás és a másokkal szembeni tolerancia milyen fontos dolog.

Nagyon nagy úr marad utána.

Mócza Éva és családja

Mélyen megrázott a hír, hogy a FÖLD-KEREKSÉG LEGJOBB GYREMEKORVOSA nincs többé. Bár már régen nem jártam nála, mégis lesújt az elvesztése. Mindenki „Faragó dokija”, aki gyermekkoromban egy szuri után mosolyt csalt az arcomra a nyomdával, és mikor nagyobb lettem egy túró rudiért igazolást is írt nekem, pedig tudta nem vagyok beteg.

Késmárki Klaudia

Agilitását, és édesanyját nézve én azt gondoltam, hogy legalább 100 évig köztünk lesz. Gyermekeimet korábban, az unokáimat még nem oly régen is Ő gyógyította.

„Ha szem már nem is lát, a szív kíséri, s emlékszik Rá”

Havjár Judit és családja

Mindhárom gyermekem a PINGPONGDOKI gyógyította! A dokibácsinak legyen pihenése áldott, csendes!

Sinka Csaba

A legkedvesebb emberek egyike volt. akit valaha ismertem. Példakép volt, aki nem a szavaival, inkább a szemeivel, lelkesedésével és határtalan szeretetével hódította meg Budapestet.

*Busák Franciska,
akinek sosem fájt az oltás kiskorában*

Nekem három gyerekem van, őket is hozzá hordtam, nekem is ő volt a gyermekorvosom. Egy igazi LEGENDA mindenkinek, aki ismerte, és aki hallott róla.

*Szadovszky család, Arczt család
és az Öröm-hegy apraja-nagyja*

Ő egy ritka fantasztikus, önfeláldozó, önzetlen, őszinte, Drága ember volt. Mindig velünk marad!

*Győri család
és az egyik „kis mennyasszonya”, Tóth Anna*

Ő volt gyerekkorom egyetlen dokija akitől nem féltem.

Mayer László

Nekem és testvéremnek 17 éves korunkig volt gyerekorvosunk és nagymámmal együtt dolgozott egy pár évet a III. kerületi orvosi rendelőben. Mindig úgy tekintek rá, mint „az igazi gyermekorvos”, mert mindig megtalálta a gyerekekkel a közös hullámhosszt. Szerettük volna felkérni, hogy legyen első gyermekünk orvosa, de sajnos erre már nem lesz lehetőségünk... Isten veled Faragó doktorbácsi!

Pogonyi Ádám és családja

Kivételes ember, dokibácsi volt! Hiányozni fog a gyerkőceimnek is...

lalbert Andrea

Szerettem és tiszteltem őt, még régen, óbudai koromban ismertem meg, a Banán Klub idején.

Derdák András, Párizsból

Nagy tisztelője voltam a Doktor úrnak, 23 évig volt a gyermekeim lelkiismeretes, szeretetre méltó „doktorbácsija”.

Polyik Erzsébet (Óbuda)

Minket különösen megrázott a Doktor Úr halála, hiszen mi hatan vagyunk testvérek, és mindannyian a doktor úrhoz járunk gyógyulni, sőt még gyermekeink is.

Jánossy család

Őszinte részvétem tölem és férjemtől is neked és családnak (mindketten kollégái voltunk édesapádnak még a Lipóton) tiszteltük és szerettük.

Bieliczky Edit

Személyesen ismerem a salgótarjáni éjszakai ping-pong elindulása óta, nagyon fog hiányozni!!!

Fekete Sándor

Nekem soha nem lesz ilyen Dr. bácsim mint a te apukád én Nagyon szeretem őt

Vigh Vanessa Szabina

Mindig kijött hozzánk gyerekkorunkban, ha betegek voltunk, s mi nagyon örültünk, hogy többször is velünk ebédelt. Ha tudtuk, hogy Ő jön, palacsintát készítettünk. Szomorú voltam, amikor 18 éves lettem, s új orvoshoz kerültem. (Azért cinkosan megengedte, hogy visszajárjak hozzá egy darabig a kullancsoltások miatt)

Kiss Virág Eszter

Ismertük mi is az Egyesületen belül édesapádat, aki többet tett, mint amennyi a kötelessége lett volna, és ezért nagyra

becsüljük. Emlékét megőrizzük, és reméljük, hogy munkássága eredménye sokáig él még.

*Horváth „Indián” Pál ,
Horváth Péter „Kisindián”, és az OSE tagjai*

16 éve ismerjük és szeretjük „a Fargót” Mindkét fiamnak, Andrásnak (16), és Zolinak (14) is ő volt az orvosa egészen öt nappal ezelőttig. Már sok éve elköltöztünk a környékről, de fel sem merült, hogy más orvoshoz menjünk. Személyes barátságba is kerültünk, meghívott és ott voltam a 60-ik születésnapján is. Rengeteget hallottam a gyerekeiről még az unokáiról is, a lányait a fiaimhoz akarta adni már két éves koruktól... Utoljára alig több, mint 2 hete beszél-tünk, már a kórházban vette fel a telefont, de még akkor is azt kérdezte, hogy mi van a gyerekekkel ...

Szekeres Gábor

Iker lányaink „doki bácsija” volt 1 éves koruktól. Nagyon szerették, mint mindenki, aki ismerte Őt.

Bekényi csosok)

Már régen találkoztam az édesapjával, de kölcsönösen szeretettel gondoltunk egymásra. A kezdetekkor ott lehettem a III. kerületben - én kb. 20 éve foglalkozhatom drogokkal.

*Ferenczi Zoltán,
református lelképásztor*

Születésem óta ő volt a doktorom, az életemet köszönhetem neki!

Juhászné Balasko Edina

Azt hiszem, hogy még egy ilyen orvost, barátot nem fogunk találni. Amikor megszületett első fiú unokája, teli szájjal mosolyogva mesélte nekem, hogy végre egy férfi is van a családban. Ma reggel, mikor felhívott a férjem és közölte velem a rossz hírt, azt hittem valami rossz vicc. Mentem az autóval és zokogva hívtam fel a rendelőt, hogy mondják, hogy nem igaz... Hívtam a két fiamat, akik zokogtak a telefonba. Egyik 10, a másik 6 éves. Imádták doktor urat. Számunkra nem egy orvos, hanem "Az" orvos volt.

Fekete Beatrix és családja

Döbbenetem és szomorúságom azért is nagy, mert én is Debrecenben, a Fazekasban érettségiztem 1966-ban, sok közös ismerősünk volt édesapáddal, és természetesen én is nagyon nagyra értékelem azt a fantasztikus munkát, elhivatottságot, amit tett a fiatalok ezreiért! A sors nagy igazságtalansága, hogy csak 63 évet élhetett!

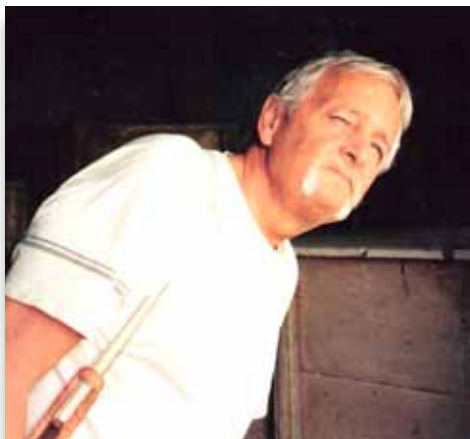
Fekete János

Sajnálattal és megrendüléssel vettük tudomásul, hogy szeretett gyermekorvosunk, Édesapátok elköltözött a Mennyei Atyához. Még anno nekem is Ő volt a gyermekorvosom, és az én gyermekeim is abban a szerencsés helyzetben voltak ez

idáig, hogy az Ő fantasztikus tudása és embersége segítette őket a gyógyulásban, amikor betegek voltak.

Ódorné Szöllősi Szilvia

Soha nem fogom elfelejteni, hogy második gyermekem születése után (22 évvel ezelőtt, amikor születési rendellenesség miatt majdnem elveszítettem) mellettem állt, bátorított, naponta kétszer is eljött és gyakorlatilag megmentette az életét. A fiaim imádták. Nagy kár, hogy ilyen korán kellett elmennie! Igaz, Ő ennyi idő alatt is többet tudott tenni az emberekért, mint sok más, akinek hosszabb idő adatott.

Rottárné Fehér Ildikó és családja

Nagyon szerettük, a három gyerekünk 20 éves koráig hozzá járt gyógyulni.

Tarlósné Pauza Valéria, Andris, Orsi, Rita

... a napokban vitte el a rendelőből a nagyobbik, a 20 éves fiam a papírjait, mert

már „kinőtte” a gyermekorvosi kategóriát. Búcsúzóul egy köszönő levelet írt, amit (most már értjük, miért) nem kaphatott meg, mint ahogy nem kaphatta meg a levélhez „csatolt”, elmaradhatatlan Túró Rudit sem.

Péteri János

A Faragó doktornak hosszú ideig munkatársa voltam, és mélységes tisztelője maradtam!

*Mező Gáborné (Csigabigás Éva néni)
A Vörösvári úti gyerekrendelőből*

Tini korunkig óvta egészségünket, ha betegek lettünk, meggyógyított, mosolya és szeretete örökké előttünk lesz.

Zsankó Viktória

A legjobb emberek közé tartozott a Világon!

Kovács család, Óbuda, Budapest!

Mind a két lányomnak Ő volt az orvosa. Erzsébet, aki mindig színésznőnek készült, bíró lett, Kata szintén a jogi pályát választotta. A temetésen azért nem tudunk ott lenni, mert Katát épp akkor avatják dr-rá

Dr. Pethőné Szalkai Ilona

Egy iskolában dolgoztunk régóta, még a szobánk is egymás mellett volt. Mindig jött át a testnevelői szobába, és ott mesélt boldogan lányairól, és a várt unokáról. Most mondtam egy imát, és gyűjtöm a gyertyát érte, mert sajnós az égre egy Új, Fényes, Csillag futott.

Kálmánchey Ildikó

Apukád munkatársa voltam védőnőként a Vörösvári úton. Édesapádat egy igazi embernek, orvosnak, barátanak ismertem. Számtalan emlék fűz hozzá. Tiszteltem, szerettem és végtelenül sajnálom, ami történt.

Kung Gyöngyi

Fogadják őszinte részvételünket a Bécsi úti iskola nevében.

Hegy Mária és Horváth Vilmos

„Kinek nevét szétfujta a szél,
Az nem hal meg soha, örökké él.”

Benedekné Virág Katalin

Azok közé a szerencsések közé tartozom, akik ismerték és a pécsi éjszaka pingpong működtetése okán együtt dolgozhattam vele. Tanultam tőle barátságból, szeretetből.

Goldmann Tamás

A civil társadalomnak egy olyan utat mutatott, amely nem marad nyom nélkül, ő már örökre bennünk él.

A GYEP Alapítvány (Gyermekek Egészségnevelő Prevenációs Alapítványa) nevében civilként, valamint a Szociális és Munkaügyi Minisztérium sajtóreferenseként is nagy szeretettel gondolunk rá.

Huszár Linda

Együtt jártunk egyetemre és nagyon jó barátságban voltunk. Egyetem után csak ritkán találkoztunk, de nagyon sok szeretettel gondoltam és gondolok mindig rá.

Dr Sonkoly Lajos és felesége

Szinte örömmel jártunk hozzá, sosem féltünk még az injekciótól sem, ha Ő adta. Nem voltam egy „lógós” gyerek, de egyszer előfordult, hogy nem akartam iskolába menni. Lementem hozzá – még mindig látom magam előtt az arcát –, mosolygott, tudta, hogy színlelek, de kiírt egy napra.

Horváth Zsuzsa

Drága Faragó Doktorbácsi! A macit, amit egykor nekem – vigasztalás gyanánt – rajzolt, még mindig és egészen biztosan őriztem/megőrzöm. Köszönöm, azt a sok kedves szót, biztatást, segítséget, amit egykor bátyámmal együtt kaptunk, egy-egy betegség alkalmával. Sajog a szívem. Sosem felejtjük el!

Illés Bea és Laci

Nagyon szerettem és tiszteltem Őt, a kislányomnak (aki már 25 éves) volt a gyermekorvosa. Nyaranta a sóstói táborban is sokszor találkoztunk, beszélgettünk. Ilyenkor mindig felteszem a kérdést magamban: Miért a jó és igaz emberek mennek el ilyen korán közülünk?

Dénes Tünde és Tóth Zsófia

2 gyermekem van, 23 és 17 évesek. Mivel mindketten asztmásak voltak, az átlagnál jóval többet jártunk hozzá. Kicsit úgy érzem, hogy ő is részese annak, hogy felneveltem a gyerekeimet. És a nagyszerű a dologban az, hogy valószínűleg több ezer anyuka érzi ugyanett. Azon kivételes emberek közé tartozott, akiről csak jót

lehet mondani. Rám és a fiaimra is nagyon nagy hatással volt. Nehéz lesz megszokni a hiányát...

Szalkai Katalin

Nekem 4 nagy gyermekem van, két lány és két fiú. A legnagyobb lányom már 27 éves és (van két kislánya), a legkisebbik fiam is már harmadikos gimnazista. A fiaim, amikor elérték a 18. életévüket és át kellett jelentkezni a felnőtt háziorvosi rendelőbe, komoly rábeszélésre sikerült csak elérnünk náluk az átjelentkezést. Annyira szerették Sándort, hogy egyszerűen nem akartak eljönni a gyermekrendelőből.

Dr. Kormos Józsefné

Drága Doki Bácsi!

Nyugodjál Békében, Köszönöm, hogy ismerhettelek! Gyermekeimmel nagyon, de nagyon sokat köszönhetek Neked! Ma sokan kísértünk végső nyughelyedre, de számunkra örökké létezel, hiszen CSAK AZ HAL MEG, AKIT ELFELEJTENEK!!

Zacsek Andrea

Köszönöm, hogy ott lehettem a búcsúzáskor, a mi szeretett gyermekorvosunk utolsó földi útján. Fájdó volt látni azokat az anyákat és gyerekeket, akik együtt kísérték őt, mert látszott rajtuk az a fájdalom és tanácstalanság, amely bennem is ott van szüntelen azóta, hogy megtudtam, ezentúl már nem mehetünk hozzá. Mindkét gyerekemnek ő volt az orvosa, a fiam már 16 éves, a kislányom 4. Emlékszem arra, hogy mit mondott, amikor megszületett a

kislányunk. Azt mondta, hiába lát szinte naponta újszülött kisbabákat, neki ez minden alkalommal maga a csoda. Eszter, a kislányom pici korától valami egészen megmagyarázhatatlan nyugalommal tűrte még az oltásokat is, soha nem sírt nála, mert érezte a felé áradó szeretetét.

Balogh Csilla

*„Mit mondjak, mit ne mondjak?
Mind hasztalan!
Te még s egy örömrőlnek
Már még van.”*

(Vörösmarty Mihály)

Balatoni család

Mi nagyon régen ismertük Öt. A gyermekem, aki most 16 éves imádta, csecsemő korától hozzá tartozott, mint betege. Én most idegenvezetőként dolgozom és a csoportnak mindig szoktam mesélni Róla, ha arról van szó, hogy hogyan lehet segíteni a fiatalokat, gyerekeket ahhoz, hogy emberekké váljanak.

*Krisztián anyuka (engem így ismert Ő),
Tóth Emese)*

EMLÉKEZÉS

DR. FARAGÓ SÁNDOR **Pingpongdoke** **személyére, életművére**

Elhangzott a ravatal mellett,
az Óbudai Temetőben,
2008. június 27-én 12.30 órakor

Biblia, Máté evangéliuma 5. rész 16-17. vers:

*„Gyertyát azért gyújtanak, hogy a gyertya-
tartóba tegyék, és akkor világít mindenkinek a
házban. Úgy ragyogjon a ti világosságotok az
emberek előtt, hogy lássák jó cselekedeteiteket,
és dicsőítsék a ti mennyei Atyákat.”*

Gyászoló Család!

Kedves Testvéreim és Barátaim!

Szívünkben szavakba nem foglalható
fájdalommal, elménkben az emberi értelmet
meghaladó békességgel vesszük körül Dr.

Faragó Sándor gyermekorvos, gyermekpszi-
chiáter, a Magyarországi Éjféli Sportbajnoksá-
gok Egyesületének örökös tiszteletbeli elnöke
ravatalát. Földi élete 63. évében távozott el
szerettei köréből. Búcsúzunk Tőle a találko-
zás bizonyosságában.

Emlékezzünk reá! Ki volt ő? Ki volt ő a mi
számunkra?

Sándor testvérünk és barátunk egy meg-
gyújtott gyertya volt, akit Isten rendelt e
sötét világba fénylő szövetségül. Küldetése
volt, hogy égjen és világítson. Arra rendelte-
tett, hogy szeressen és szolgáljon. De létének
értelme magában hordozta végzetét is: a
gyertya-lét törvényszerűsége az, hogy minél
többet ég, annál inkább elég - az önmérsztő
szent tűzben. Márai Sándor szavaival élve: „A
gyertyák csönkig égnek.”

Megdöbbentő, amikor a gyertya-élet láng-
ja az utolsót lobban, mégis az a csodálatos,
hogy nem borul sötétség a lelkünkre és a vi-

lára, mert a gyertya-élet törvénye az is, hogy mielőtt ellobbanna, sok új gyertya-életet gyújt meg, akik sokszoros fénnel világítanak tovább, hogy egyszer majd ők is örökségül hagyják az égi világosságot maguk után...

„Egy lángot adok, ápolod, add tovább...” – olvasható a felirat Reményik Sándor erdélyi költő sírján a házsongárdi temetőben.

Mielőtt Dr. Faragó Sándor testvérünk és barátunk életének gyertya-lángja ellobbant, az Istentől kapott szent lángot átadta nekünk, hogy ápoljuk és adjuk tovább. Bizonyossággal vallotta Ady Endre gondolata szerint: „Ifjú szívemben élek, s mindig tovább...”

Kiknek világított Dr. Faragó Sándor? Kikre áldozta Istentől áldásnak szánt életét?

Sándor 1945-ben született Debrecenben. Elődei generációkra visszamenőleg erdélyi református tiszteletes és tanító emberek voltak. Apai nagyapja megbecsült csizmadia mester, a Debrecen-Nagytemplomi református Egyházközség elöljárója, presbitere. Édesapja köztisztviselőként álló orvos. Édesanyja a családayai hivatásnak szentelte életét, akitől Sándor érző szívét, kiváló szellemi képességet örökölt. Sándor két testvérével, Eszterrel és Gáborral együtt szeretetben, becsületben, református keresztyén hitben nevelkedett fel.

Sándor számára a családjához és a szülővárosához való ragaszkodás életre szóló köteledést jelentett.

Már 4 éves korában elhatározta, hogy édesapja példáját követve ő is orvos lesz. Céltudatosan, szorgalmasan készült erre a felelős pályára. Gyógyító tevékenysége gyümölcseként sok ezer gyermek és fiatal testi-lelki egészsége felett őrködött, gyermekpszichiáterként az Országos Pszichiátriai és Neurológiai Intézetben, gyermekorvosként a Budapest III. kerületi gyermekorvosi körzetben. Szeretettel, önzetlenül, hivatástudattal szolgált.

Orvosi tevékenysége kapcsán szembesült a kikerülhetetlen feladattal: a csellengő fiatalok megmentésének szívszorítóan életfontosságú ügyével. A meglepően eredeti ötletből – az orvosi rendelő várótermében felállított ping-pongasztal melletti éjszakai játékból – bontakozott ki a Magyarországi Éjféle Sportbajnokságok Egyesületének nemzetközi szervezete, amelynek elnöke, társadalmilag is elismert, kitüntetésben részesült szellemi vezetője lett.

Az eltelt másfél évtized során több ezer fiatalnak sikerült megmutatnia az értelmes, boldog élet lehetőségét, megelőzve azt, hogy a drog vagy a bűnözés áldozataivá váljanak.

Sándor azonban minden orvosi és köz-

életi érdeme mellett is elsősorban családapa volt. Isten ajándékozó, gondoskodó szeretete melléállította Ágnest, akivel hűségben, kölcsönös tiszteletben, megértésben, az örömök hálás átélésében, a próbatételek türelmes hordozásában együtt járták a küzdelmes életutat. Sándor kedves, érző szívű, felelősen gondolkodó, szeretettől áthatott férj volt, aki igyekezett a legjobbat, a legtöbbet nyújtani élete párjának; annak a feleségnek, aki áldozathozatalával hozzájárult Sándor életművének megalkotásához.

Sándor nagyon szerette a gyermekeit: az őszinte, nyílt szívű Katát, a csendes, odaadó Zsófit, a szavak nélkül is harmóniát sugárzó Zsuzsit, aki édesapja hivatásának folytatója lesz, és a gyermekien tiszta lelkű, derűs, kreatív Hannát. Sándor büszke, boldog nagy-

apa volt. Élete egyik nagy kitüntetésének tartotta, hogy ő lehet az unokáinak, Csongornak és Botondnak a gyermekorvosa. Nagyon várta a harmadik drága kis unoka megérkezését is.

Sándor élete gyertyája nagy lánggal lobogva égett. Soha nem kímélte magát, mindig a szerettei boldogságát és embertársai javát tartotta szeme előtt. Néhány éve mutatkoztak rajta az elfáradás jelei, de ő nem tulajdonított ezeknek jelentőséget. Az erőtlenségek fokozódása kapcsán egy vizsgálat tette nyilvánvalóvá: az élete gyertyája csonkig égett, nemsokára ellobban a lángja! A roskasztó hírt békességgel, bölcsességgel fogadta. A nagyon rövidre szabott időben elrendezte lelki és egzisztenciális dolgait. Félelem nélkül tekintett előre, a halálos ágyán is vallotta: „hazamegyek az

én Istenemhez”. Elbúcsúzott a családja tagjaitól, a barátaitól, a földi élettől.

Két dolgot kért azoktól, akik a bizalom közelségében álltak mellette az utolsó napokban is: Vigyázzatok a családomra, Ágira és a Gyerekekre! Vigyétek tovább a Fialalok megmentésének ügyét! Adja Isten, hogy e két szent kérésre vonatkozó fogadalmunkat tudjuk teljesíteni!

Sándor testvérünk, barátunk teljes békességben hazaköltözött a mennyei honba, az örökkévaló Istenhez. Jóságos, türelmes, bölcs, segítőkész, gondoskodó élete legyen követendő példa, áldott emlék szerettei, barátai, embertársai számára!

Legyünk mi is Isten meggyújtott gyertyái, hogy fényünk beragyogja azok életét, akik közé áldásul rendeltettünk!

Emlékezzünk Sándorra, Ady Endre: A halottak című versének soraival:

*Akik lakoznak csendben valahol,
Szomorú fűz akikre ráhajol,
A kiknek sírján halvány mécs lobog,
A gyötrődést azok már rég feledték.
Mi sírva élünk, ők meg boldogok...*

Hálát adunk a Teremtőnek Dr. Faragó Sándor Testvérünk és Barátunk életéért és életművéért! Isten adjon vigasztalást, békességet a Gyászoló Család és Végtisztességtévő Közösség minden tagjának!

A vigasztaló üzenettel szolgált:

*Jenei Zoltán
debreceni református lelkész, MÉSE Régióvezető*

Kiadja a Magyarországi Éjféli Sportbajnokságok
Egyesülete

Támogatóink:

Önkormányzati és Területfejlesztési Minisztérium;

Nemzeti Civil Alapprogram

Szerkesztőség:

MÉSE központ, 2000 Szentendre, Dalmát u. 8.

Tel.: 06-26-301-497

e-mail: fagosa@dunaweb.hu

Web: www.holdsugar.hu

Felelős kiadó: Jakab Péter

Az emlékszámot összeállította és szerkesztette
Kertész Péter

Én először 2001-ben találkoztam Sanyival, eljött a szentendrei Polgármesteri Hivatalban, hogy felajánlja segítségét. Amikor megjelent az ajtóban, éreztem, hogy egy nem mindennapi emberrel találkozom, és tudtam, hogy hosszú távú kapcsolatba kerülünk egymással. Attól a naptól kezdve naponta, hetente találkoztunk, és most döböntem rá, hogy alig 7 éve ismerem csak, de olyan, mintha örökké ismertem volna.

Kedves Barátaim, tegyétek el ezt az újságot emlékebe, gondolatok mindig rá és arra, hogy már a mi dolgunk megőrizni Doki emlékét, és tovább vinni az éjszakai pingpongot.

Jakab Péter
MÉSE elnök

